mul önne kombel fures äddas middagi meele, mis kuñinga südant saaks ligutama, et mulle ello kingiks ja miño kolm tuggewad waenlast ädda ja äbbi sisse sadaks, siis ollekſin ma mees. Targad mötted ja kawwalus tulge appi! ohhelikko silmus on körri ümber, äddaoht ning kitsik käes, kuddas siin lahti peasen? Köik kurri luggu wereb unnikus miño peale: kuñingas on wihhane, söbrad läksid pakko ja waenlased mul wägga kanged. — Arwast kül hääd teggin, pölgasin awwalikkult kuñinga wolli ja nõumeeste tarkust; kül ollen sellepärrast wölglik ja südlane, agga lootsin ikka weel önnetusest wõimust sama. Kui weel ni paljo mahti saaks su lahti tehha, ei nad siis mind ülles sa poma! lootust ma weel ei jätta mahha.

Nõnda mötteldes känas Reinowadder pä rahwa pole ja üidis: „Surm seisab mul silma ees, miña teña käest eñam ei pease. Sellepärrast pallun köiki, kes siin kuulmas, aidake mulle kuñinga käest nattuke aega palluda, et wõiksin weel enne surma inge kergitades awwalikkult tännini tehtud kurjad tööd üllestunnistada, muido wõiks pärrast sedda mõni ilmasüta miño patto läbbi kimpotust leida. Taewalik eldus sago miño wõlla-ramatust ni paljo patto kustutama, kui ma tunnistuse läbbi teistele kasso sowin.“ — Surema ulga meel läks ärdaks sedda juttu kuuldes, neñad räkisid issekeskis: Egga selle pissokese palwe täitmine paljo aega sa wiitma!

ja astusid ühheskoos kuñinga ette lubba palluma. Kuñingas löukoer wõttis nende palweid kuulda; seal läks Reinowadderi süddame koorm kergemaks, ja silmapilgul kingitud armo aega endale kassuks wõttes, akkas teña seddamaid räkima: „Issanda waim tulgo mul appi! Miña ei näe ühtainust teie ulgas, kellele ma kahjo ei olle teinud. Esmalt — kui weel alles pissokene poisikene eña rinnast wõeroma akkasin, läksin kohhe iño järrel nori lamba ja kitse tallekesi tagga kihhotama, mis karjast eemale juhtusid miñema; nende mägimine olli miño körwale wägga maggus pillike, sowisin nendega tuttawamaks sada. Mängides kägistasin korra koggemata ühhe lamba tallekese, iñesin werre ja tundsin, et roog wägga maitsew! Aega möda näppistasin noremadest kitsetallekestest nelli tükki, pannin põesa tagga sallamahti nahka ja öppisin surema ammeti peale. Pääw pärwalt julgemaks minnes akkasin lindo püdma, egga ei jätnud rahhul ei kaña, parti egga añe; wõisin kinni mis ette juhtus, ja mis eñam kõhto ei mahtund, sedda matsin liwa sisse teiseks korraks. Juhtus ükskord pakkasel talwel, et Sirtso-soo peal Kriimsilm issandaga tuttawaks sain, kui teña parrajast põesa tagga köhhuli maas saaki olli lurimas. Kriimsilm tunnistas, kudda meie wañast liggisuggulased, kas lelle wai täddi poead piddime ollema. Meie sobbisime kaupa ja töutasime teine teise wasto sõbra kombel ellada, mis läbbi, Juñal parrako!